

Sygn. akt II KK 330/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 532 § 3 k.p.k.)
po rozpoznaniu w dniu 11 września 2018r.,
w sprawie **B.D. i H.W.**
skazanych z art. 286 § 1 k.k. i in.,
wniosków obrońców skazanych
o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 grudnia 2017r.,
sygn. akt II AKa [...] /17,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.
z dnia 8 maja 2017r., sygn. akt XII K [...] /15,

p o s t a n o w i ł:

wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wnioski obrońców skazanych B.D. i H.W. nie zasługują na uwzględnienie.

Wstrzymanie wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją, o którym mowa w art. 532 § 1 k.p.k., ma charakter wyjątkowy od zasady, w myśl której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia, chyba że ustawa stanowi inaczej. Przełamanie tej reguły i skorzystanie z dobrodziejstwa względnej suspensywności kasacji jest wprawdzie możliwe, jednak powinno być uzasadnione szczególnymi względami, pozwalającymi na uznanie, że wykonanie wyroku przed rozpoznaniem kasacji mogłoby spowodować dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Zasadniczym jednak powodem wstrzymania wykonania orzeczenia jest to, by waga zarzutów wymierzonych przeciwko prawomocnemu

orzeczeniu była na tyle znacząca, że wręcz w polu widzenia pojawi się granica, od której można mówić o oczywistej zasadności kasacji. Konieczne jest zatem wykazanie tych okoliczności we wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia wraz z powołaniem przekonującej argumentacji przemawiającej za odstąpieniem od wykonalności wyroku z chwilą jego uprawomocnienia, skoro na tym etapie postępowania nie dochodzi jeszcze do merytorycznego rozpoznania zarzutów kasacyjnych.

Takich uwarunkowań nie wykazał obrońca skazanego H.W. Przedstawiona przez wnioskującego argumentacja nie mogła być podstawą do zastosowania wyjątku od reguły wynikającej z art. 9 § 1 k.k.w., gdyż wątpliwości związane z interpretacją przepisów prawa skarbowego, które w jego ocenie są niejednolite i stoją na przeszkodzie wykonaniu kary wobec skazanego pojawiły się u strony, a nie u organu procesowego.

Nie stanowiła także podstawy do zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. informacja wskazana we wniosku obrońcy skazanego B.D. o rozpoczęciu przez skazanego leczenia psychiatrycznego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, iż wstrzymanie wykonania orzeczenia należy wiązać „...z okolicznościami związanymi z nietrafnością merytoryczną zaskarżonego prawomocnego orzeczenia, a nie z okolicznościami związanymi ze stanem zdrowia skazanego, (...)” (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 1997 r. V KKN 47/97). Pogląd ten akceptuje także doktryna (por. T. Grzegorzczak: Kodeks postępowania karnego. Komentarza, Zakamycze K. 1998 r. str. 1040, teza 4 do art. 532 k.p.k.). Względ na stan zdrowia może uzasadniać starania o odroczenie lub przerwę w wykonaniu kary (art. 150 i 153 k.k.w.); nie stanowi natomiast podstawy do zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Z tych powodów, nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności obu kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do uwzględnienia wniosków obrońców.